

KARMENČINA

Radujem se toj karmi, o kojoj svi govorimo
Kao da je izvesna ko raspored rada lekara
U domu zdravlja tokom sledeće nedelje
Kada ga obese u petak posle podne
Ili kalendar sa reprodukcijama umetnika po želji
Za čije je otvaranje i razumevanje potreban samo napor kidanja folije
U kojoj leži spakovan, svetluca i skup
I već se prostiru svi dani preda mnom, četvrtasta polja
Spokojna toliko da i od same ukrasne reprodukcije odvrćaju pogled.
Jer taj karma-formular jasno kaže da svakom neprijatnošću
Od koje drhtim i tonem u onaj odvratni bunar
Ja sitnim dletom otkucavam neku kamenčinu
(Detalj tog nesrazmernog ali ipak metalnog alata,
Vrh njegov vidimo i kamenu prašinu,
Žlebove u kamenu koji će se, nema veze,
U montaži svakako pretvoriti u glatku sjajnu površinu).
Još malo, pa gotova kamenčina,
Ili još mnogo, ali gotova ta kamenčina
Kuju sam u svoja vremena napakovala.

Tako da, majstore, samo napred
I nikad, nikad nemoj da mi se javiš.

LOKALNO STANOVNIŠTVO

Kad god se sretnemo meni je hladno
Ali ja podnosim, pravim se da ne primećujem
Samo da bih duže bila tu, ko po engleskama
Kad ostajem u kratkim rukavima ne bih li od spolja
Na unutra prerasla u toplokrvno lokalno stanovništvo
Koje se jasno po razodenutosti razaznaje, drhtim ali ne mrđam
Dok od toga ne postanem u svim slojevima prirodno sa tobom

OUT OF JOINT

Kad sam se konačno onako naglo
Izgnala iz stare kuće ovamo gde sve ulice jure uzbrdo
Ili poniru kroz istanjeni vazduh ko otkinuta žičara,
Videla sam, analgetski:
Više nikad ne moram, kad uronim u staru ulicu ka staroj kući,
Korak po korak duž trotoara pogrešno da se uzglobljavam,
A uvek isto, odakle god da stižem, kako stara kuća zapoveda.
Od prodavnice na ćošku, kraj fasada zaumno poznatih
Preko haustora i u liftu ogledala u kome se uzalud vidim
Do vrata gde mi se lakat i u mrklom mraku sam savija do u sekund tačnog nagiba
A ključ bez zvuka uleće u bravu kao da je široka i mukla i da ne postoji
Između moje kuće i onog izvan čvrsti zid s tim istim vratima
Nego da se iznutra netačni zglobovi neometano šire
I da ceo svet, redom, upada njih

ILI KAKO SE KAŽE

Hoću da me vidiš u ovim sandalama
I da se ispostavi da si pomalo *foot fetishist*
I da ne znam šta pomisliš, a možda i da kažeš,
A možda i da nastaviš svih ovih dana
I napišeš mi *ne mogu da prestanem da mislim na tebe*
Kao što ja očigledno ne prestajem
I razlistavam te po raznim mestima,
Raznim odećama, nameštajima
Uz to jedno razgovetno
ne mogu da prestanem da mislim na tebe
Koje praktično ovim ušima čujem
Vrlo odsečno i neumitno, u osnovi, u ušnom dnu,
Kao meki grafitni zid
Ili, kako se kaže, granitni

DUH STEPENIŠTA

Komšinica s prvog sprata kaže mi na
Stepeništu ti izgleda imaš oštar jezik
A kad ja afektiram čuđenje, uverava me
Kako to ona u dobrom smislu,
Kao da meni već do sledećeg odmorišta to nije
Postao omiljeni kompliment.
Prevodim ga odmah i na engleski,
Već na trećem osećam se ko neka opaka
Bordelska mama, gospodarica svega divljeg i
Raskalašnog, neka *devojčura*
Neograničene snage i besnoće,
A tek do petog, ne umem ni da opišem,
Mitsko biće, jedna koja će, samo li zausti, svaku
Difuznu opnu i paučinu da razreže kao
Funtu mekanog paradajza bez ijedne prolivene kapi centralni
Kućni nož, posle čega će svi obrisi biti kristalno jasni,
Svaka boja jarka i tačna, a svaka ja brza i prisutna
I to u realnom vremenu, dok mi sada govorimo,
A ne ko zna kad. Lepo, ko kod one što je
Tako draga da joj iz usta uvek izlazi nešto konkretno,
Cveće i drago kamenje i ponekad biser,
A njenoj sestri žabe i ponekad zmija,
Umesto ko meni pre sad stepeništa
Ponekad nešto nasumično, a ponekad ništa živo.

PERVERZNI DOMEN

Toliko te izmišljam da mi se ceo mozak izvrnuo ko hernija, postava
U izlogu krojačke radnje u bulevaru, u kasno subotnje poslepodne,
Pri pogledu na nedošiveno rame, odsečeni torzo modelarske lutke,
Dubinu radionice već u potpunom mraku, nevidljivu.

Jedan nimalo dramatičan deža vi uzbrdo uz uglačane šine,
A onda već dole sve do pijace lavina
Ovlašno ali nedvosmisleno poznatih prizora
Iz snova, bleskova u kontinuitetu, dvostruko eksponiranih preko
Farova što iz nekog razloga gore u svetlu
Zalaska sunca, preplanulih butina nasumičnih
Roditelja u papučama, njihove male dece na
Raznobojnim trotinetima, tamnih izloga i u njima odraza,
Nečeg nerazgovetnog, iz snova možda nedavnih,
Možda ranijih, možda tuđih, stare sobe,
Rubovi tepiha, ogledala, delovi rečenica prebrzih da se verbalizuju,
Oluja, sve deblji nanos nesvesnog
Stalno iznova izranja u prvi plan
Umesto da miruje u hiljaditom, u zaspalom, a ja
Znam, odmah znam da je to od tebe koji postojiš
Jedino u mojoj glavi, zbog čega se ona
Preliva na trotoar sve do samih šina,
Ko raspomamljeni investitor što budži svoj
Perverzni domen, lažno skupu zgradetinu,
Guta i kasapi urbanističke planove,
Kuće i ulice i njihove gradove samo da
Ti možeš da se rasprostraniš kako dolikuje,
Da imaš više mesta, da ti bude udobnije.